

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ce terrible moment est si brûlant, si beau.
Comtesse de Noailles

Χωρίζαμε και μέναμε δυο φίλοι αγαπημένοι
χωρίς να σπάξει γύρω μας τὸ κύμα τοῦ νοτιά·
χωρίζαμε γλυκά, ἀπαλά, μὲ τὴν ψυχὴ ἀπλωμένη
στὴν πιὸ γαλήνια θάλασσα, στὴν πιὸ ἀπαλὴ ματιά.

Εἴταν γλυκειὰ κ' ἡ δειλινὴ κουβέντα μας, κι ἀκόμα
γλυκύτερο τὸ βλέμμα σου και πιὸ γλυκειὰ ἡ θωριά,
ποῦ λίγο ἀκόμα ἂν ἔμενες θὰ σωριαζόμουν πτῶμα
σὲ τέτοια λαμπερόχυτη τοῦ πόνου ξαστεριά.

ΠΙΟΝΟΣ ΚΡΥΦΟΣ

Θάρχεται, πάντα θάρχεται τὸ δεῖλι ὁ πόνος μου ὁ κρυφός
νά σου φιλάει τὰ μάτια,
σὰν ὕπνος ἤρεμος, γλυκός, ὁ στρατοκόπος ἀδερφός,
θὰ σ' ὀδηγᾷ σι' ἀπέραντα τοῦ ὄνειρου μονοπάτια.

Και θὰ ξυπνᾷς τὴ ροδανγὴ κ' ἴσως τὴ νύχτα θὰ ζητᾷς
δυὸ χεῖλια ἐρωτημένα
καὶ σ' ὅ,τι ζήσαμε μαζί, πεταλουδίτσα θὰ πετᾷς,
σὲ κρῖνα ἡλιοπερίχυτα, σὲ ρόδα μαραμένα.

ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ

Δὲ βλέπεις φῶς, δὲ βλέπεις φῶς, ἀλίμονο, κ' Ἐσύ,
κ' Ἐσύ, κλεισμένη ροδανθέ, δὲ βλέπεις φῶς ἀκόμα
κι ὅλα ἔναι γύρω σκοτεινά, και μιὰ ζωὴ μισή,
νεκρὴ ζωὴ ποῦ σέρνεται στὸ μουχλιασμένο χῶμα.

Δὲ βλέπεις φῶς, κι ὅμως βαθιὰ - βαθιὰ μὲς στὴν ψυχὴ
γράφει πεντάλφα πύρινη τ' ἄδρὸ τ' ἀστροπελέκι
κ' ἐνῶ θαρρεῖς πὸς ἔρχεται ἀλαργινὰ ἡ βροχὴ
παιζογελοῦν οἱ Ἀπρίλλιδες στὸ Ἐρωτοφῶς παρέκει.

ΕΡΩΤΩΝ ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ

Μαζί μεθήσι κι ὄραμα και βαρκικὲς λατρεῖες
 στὸ φῶς τοῦ δειλινοῦ,
 σὰ νὰ περνοῦνε μυστικὲς ἐρώτων λιτανεῖες
 στὰ χρυσαφιά, στὰ κόκκινα τουλπάνια τ' οὐρανοῦ.

Μαζί οὐρανὸς και θάλασσα, σφιχτὰ περιπλεγμένα,
 στὸ βρόχι τοῦ χαμοῦ,
 Μάτια, κορμιὰ και στόματα και χεῖλια φλογισμένα
 τὰ σύννεφα στὴν ἄλικη πυράδα τοῦ καημοῦ.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

ΛΙΑΚΑ ΔΑ

Χαιρετισμοὺς τῆς Ἄνοιξης χαρούμενο μᾶς φέρνει
 Τ' ἄλαφρὸ ἀγέρι, ποὺ σγουρὸ τὸ νέο γρασιδί κάνει.
 Κι ὁ ζεστός ἥλιος π' ἄρχισε στὴ δύση πιά νὰ γέρνει
 Κάποιες κρυφὲς ἐπιθυμιές μές' στὸ κορμί μας βάνει.

Και βλέποντας μ' ὀλόγυμνα ποδάρια τίς κοπέλλες
 Ποὺ στὰ χωράφια σκύβουνε νὰ μάσουνε ραδίκια,
 Ἐεσποῦμε σὲ ξεφωνητά, κάνουμε κάτι τρέλλες
 Ποὺ μοναχὰ νιογέννητα θὰ κάνανε κατσίκια.

ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ...

Σκοτάδι γύρω μου πηχτό. Χτυπάει μονότονα ἡ βροχή
 Στὸ ραγισμένο τζάμι.
 Μιά πεταλούδα βιαστικὰ φτεροκοπάει, σὰ μιὰ ψυχὴ
 Στὴν κόλαση, ποὺ δέρνεται κι ὕψω ζητάει νὰ δράμει.

Μές' στὴ θλιμένη μου καρδιά βαθειὰ κι ἀγιάτρευτη πληγὴ
 Τὸ κρῦο και τὸ σκοτάδι...

—Κι ὅμως σὰν κάτι νὰ μοῦ λέει, πῶς θᾶρθει σύντομα μὲ ἀνγὴ
 Ποὺ θᾶχει ζέστα, θᾶχει φῶς και ποὺ δὲ θᾶχει βράδι.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ